

gold, er op laten volgen, dat er nu ook feitelijk in het knoopsgat van de demi een porte-fleur met een paarse orchidée moest gedragen worden, wat Simon echter verschrikt had verworpen.

Snel ging hij nu de trap af, liep wat schichtig langs de deur der huiskamer, waarbinnen hij Jan vermoedde, duwde de groene tochtdeur open en trad in de vestibule.

De buitendeur stond wagewijd open, het straatleven rumoerde brutaal naar binnen; een grille tocht omhuiverde hem; plassen water, waarop vuile luchtobbels dreven stonden op den marmeren vloer.

Voorzichtig, op zijn hakken, stapte hij door die nattigheid naar buiten; op de stoep stond Joane, de eeuwig-zwangere Zuid-Bevelandsche schuurster, gebukt en rammelde met emmers; haar roodgerande oogen zagen hem een oogenblik verrast aan.

„Bè meneer, wat bè jie toch mooi vandège”, zei ze nieuwsgierig, terwijl ze een oogenblik recht ging staan met de geweldige blauwe buik als uitdagend vooruit, het bleeke gezicht met den bijna tandeloozen mond, grauw tusschen de koperen blinking der groote stikken.

Simon knikte goedmoedig.

„Mooi weertje Joane, dan moet je je ook mooi kleeden, ee?”

Meteen zag hij achter zich in een glimp Laurien komen met de koperen glazenspuit.

„Net as ikke met me vuule tupmusse!” lachte Joane schreeuwerig; ze sloeg haar rokken tusschen de beenen, kneep ze vast, bukte zich opnieuw, pletste de natte dweil op de blauwe stoep.

„Afijn oor....!” ze riep nog iets na.

Simon ging wat haastig.

Een bleeke herfstzon scheen blinkend over de natte steenen van de kaai; het vertier van de Donderdagsche markt rumoerde reeds van alle kanten; over de brug kwamen dofdreunend de boeren van 't Nieuwland en de Kraaijert met hun sjeezen en witte huifkarren; een lage groentewagen donderde over de ongelijke keien, droeg zwaar weelderige stillevens van fruit en groenten; bossen oranjegele peetjes trilden aan hun krullend groen loof, rooie koolen lagen er, kaal gepeld tot paarse doodskoppen: tusschen de forsche bladnerven der groene savoyen hingen nog blinkend de druppels van den morgendauw; gevangen in de bleekgroene omheining der afgekapte schutblaren schenen de roomwitte bloemkoolen te hoop gegooide, potsierlijk verstarde bruidsbouquetten; onder de zilverig glanzende preistangen hingen de warrelig bleeke wortelgestellen als slordige kwasten; door de mazen van een net glommen de bleekbruine vliezen van groote ajuinen; een frissche lentelijke weelde van bleekgeel en donkerend groen gloorde uit de wijd-open gelegde andijviekroppen; druiventrossen als snoeren goudgroene perels lagen op roestbruine